

Sygn. akt V CSK 695/14

POSTANOWIENIE

Dnia 24 czerwca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z wniosku K. z siedzibą

w K.

przy uczestnictwie D. L., J. D., B. Z., Gminy Miasta Katowice, J. D., S. T., E. D., M. K. i B. Z.

o stwierdzenie nabycia służebności przez zasiedzenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 24 czerwca 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki postępowania B. Z.

od postanowienia Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 4 czerwca 2014 r., sygn. akt IV Ca 277/14,

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**2) zasądza od uczestniczki B. Z. na rzecz wnioskodawczyni
kwotę 120 zł (sto dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 4 czerwca 2014 r. Sąd Okręgowy w Katowicach oddalił apelację uczestniczki postępowania B. Z. od postanowienia Sądu pierwszej instancji stwierdzającego, że K. w K. nabyła przez zasiedzenie z dniem 7 grudnia 2005 r. służebność gruntową drogi szczegółowo opisaną w postanowieniu.

Sądy obu instancji uznały między innymi, że wnioskodawczyni była posiadaczem powyższej służebności drogowej, a wykonane przez członków Spółdzielni za jej zgodą cementowe utwardzenie drogi i podjazdów do garaży Spółdzielni, było trwałym i widocznym urządzeniem, w rozumieniu art. 292 k.c., pozwalającym właścicielowi gruntu na zorientowanie się, że może dojść do zasiedzenia tej drogi.

W skardze kasacyjnej uczestniczka B.Z., jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, wskazała na występowanie w sprawie istotnych zagadnień prawnych: czy czynności faktyczne osób fizycznych (najemców garaży) mogą skutkować nabyciem przez osobę prawną, jaką jest spółdzielnia mieszkaniowa, prawa, w szczególności ograniczonego prawa rzeczowego jakim jest służebność przejazdu? Czy działanie członków spółdzielni polegające na wykonaniu podjazdu do garaży, jedynie ułatwiającego wjazd i wyjazd, w sytuacji, gdy podjazd i usytuowanie garaży nie pozwala na ustalenie jak ma przebiegać szlak służebności drogowej, mogą być uznane za stworzenie trwałego i widocznego urządzenia, w rozumieniu art. 292 k.c.? Czy wykonanie podjazdu, który ze względu na wadliwość wykonania ulega stałej degradacji skutkującej ograniczeniem możliwości jego zidentyfikowania co do zakresu ingerencji w nieruchomości obciążoną, może być uznany za stworzenie trwałego i widocznego urządzenia, w rozumieniu art. 292 k.c.?

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, skarżący, który jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.c. powinien wykazać, w pogłębionym wywodzie prawnym, że w sprawie występuje istotne zagadnienie

prawne. Wymaga to przedstawienia zagadnienia przez odpowiednie sformułowanie jako ogólnego, abstrakcyjnego problemu prawnego powstałego na tle określonego przepisu prawa, wskazania kontrowersji i rozbieżnych ocen prawnych jakie zagadnienie to wywołuje oraz wykazania, że mają one tak poważny i istotny charakter, iż wymagają zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy niezbędnego nie tylko do prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy lecz także dla rozwoju judykatury (porównaj między innymi postanowienia z dnia 10 maja 2001 r. II CZ 35/01, OSNC 2002/1/11, z dnia 7 czerwca 2005 r. V CSK 3/05 i z dnia 13 lipca 2007 r. III CSK 180/07, niepubl.).

Skarżąca nie wykazała występowania w sprawie tak rozumianych zagadnień prawnych.

Przedstawione przez nią pytania nie są zagadnieniami prawnymi o ogólnym i abstrakcyjnym charakterze lecz pytaniami o to jak należy zakwalifikować, z punktu widzenia art. 292 k.c., konkretne stany faktyczne opisane w pytaniach. Uzasadnienie pytań natomiast ogranicza się do wyrażenia własnego poglądu skarżącej w tym przedmiocie i stwierdzenia, że stanowisko zajęte w sprawie przez Sąd drugiej instancji jest sprzeczne z wykładnią pojęcia „korzystanie z widocznego i trwałego urządzenia” oraz pojęcia „posiadacza służebności” dokonaną przez Sąd Najwyższy we wskazanych orzeczeniach. Brak jest jakiegokolwiek pogłębionego wyводу prawnego wskazującego na występujące kontrowersje i rozbieżne oceny prawne w tym przedmiocie jak również wykazania, że mają one tak poważny, istotny i uniwersalny charakter, iż wymagają zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy.

Biorąc to pod uwagę Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu obowiązany jest brać pod uwagę z urzędu.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 520 § 3 w zw. z art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.